

Hvat siga menn um de Gaulle?

DE GAULLE, FORSETI, HEVUR GJÖRT SEG KENDAN UM ALLAN HEIMIN. IKKI MINST HESA SEINRI TÍÐINA HEVUR NAVN HANSARA OFTA VERIÐ HAVT Á LOFTI — OG VERÐUR TAÐ IVALEYST EISINI FRAMYVIR. NIÐ-ANFYRI ENDURTAKA VIT ORÐ, SUM KENDIR POLIT-
IKKARAR HAVA SAGT UM DE GAULLE.

JENS OTTO KRAG fyrirv. forsætisráðharri:

de Gaulles evnir, framferð og
ambítjónir sum statsmaður eru

Jens Otto Krag

avleiðingar av hansara tilsva-
randi stóru eiginleikum sum her-
leiðari. Tann »stórleik«
Frankaríki ikki hefur verið
fórt fyrri at vunnid á vigvøllum,
ynskir hann at vinna Franka-
ríki politiskt. Tí vil hann »fri-

gera« Frankaríki fyrri ameri-
kanska ávirkan og, um hann
kundi, eisini »loyst« landið frá
USA figgarliga og hernaðar-
liga. Avgerandi fyrri politikk
hansara er hitt mikla hugflogið,
at javnlíkar Frankaríkis
ikkí eru Bretland og Vestur-
týskaland, men USA og Sov-
jet. Sjónarmið hansara eru:
Frankaríki sum ráðgevandi
stórveldi í Europa. Ein sam-
eining av Europa undir øðrum
treytum hevur de Gaulle ong-
an áhuga fyrri.

Tá de Gaulle er farin, eru
eisini hesir avloðaðu stórveldi-
sðreymirir eisini farnir.

Eftirmáli de Gaulles verður:
hann gav Algeir frælsi, uttan
at tað av hesi orsök kom til
borgarakrigg í Frankaríki. og
at hann í 10 ár — lutvis uppá
láglonir starvs- og arbeiðs-
manna — helt skil á figgar-
viðurskiftum landsins. Tað var
tí ikki hetta eftirmáli hann
tráði eftir.

WINSTON CHURCHILL fyrirv. forsætisráðharri:

Av øllum krossum, eg mátti
bera, var Lorraine-krossurin
(symbolið hjá de Gaulle) hin
tyngsti ... eg skilti og hávirði

hansara arroganta atburð sjálv-
t um hann harmaði meg ... Tað
varð háðandi sagt, at hann sá
seg sjálfvan sum eina livandi
Jeanne d' Arc. Tað fyrkemur
ikkí so heilt av leið, sum tað
sær út. Clemenceau, sum hann
eisini sigst at hava sammett seg
við var ein nógvi vitugari og
meira framkomin politikari.
Men báðir hava sýnt at verið
óvirvinnuligir fransmenn.

JOHN F. KENNEDY fyrirv. forseti í USA:

—de Gaulle er hin stóri skip-
arin í vesturheimi. Tað finnst
eingin maður, eg havi meira
álit á. Hann er visur og er
meira áhugaður at hoyra mein-
ingarnar hjá øðrum enn bara
at fáa viðhald. Men hann er
eisini við hvørt orkimlandi,
hugmóðigur, ótilrokniligur og
ómguligur at gera til vildar.

NIKITA KRUSHCHEV fyrirv. forsætisráðharri:

— Hann boygdi ikki høvur, tá
álopsmennirir floyndu inn yv-

ir Frankaríki. Hann vísti dirvi
og stríðsvilja í bardaganum

CHARLES DE GAULLE

fyrri frælsi Frankaríkis. Tí havi
eg størstu virðing fyrri de
Gaulle.

HUBERT BEUVE-MERY blaðstjóri á Le Monde:

... Andstöðan má skunda sær,
so hon er til reiðar at átaka
sær framtíðarlígu ábyrgðina.
Um hon ikki ansar eftir, kann
hon ógvuliga væl eftir at ein
gamal leiðari, sum gjordist
ótuligur, er burtur. Verða
orsøk til, at hann verður sak-
aður.

AUICE FAURE franskur politikari:

—de Gaulle riður so ovarliga
politiskt, at hann missur tey
veruligu politisku málini, sum

JAQUES USLITER franskur admiralur:

— Heiður er ikki skaptur í de
Gaulle, hann er ein ólýðin
spelimaður og hevur teir verstu
eginleikar hjá einum politikara.

HARRY TRUMAN fyrirv. forseti í USA:

»Eg var ongatið heilt visur í,
um hann vildi halda eina av-
talu.«

de GAULLE UM de GAULLE

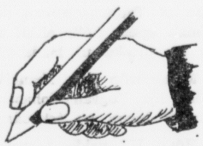
— Eg eri eingin Napoleon ella
general Boulanger. Eg eri gene-
ral Charles de Gaulle.

Unga Tjóðveldið og Sosialistisk
Ungmannafelag vundu sær til log-
tingið um við lóg at hækka læ-
rlingalønina soleiðis:

1. árið 25 pst. av sveinalønini.
2. árið 35 pst. av sveinalønini.
3. árið 45 pst. av sveinalønini.
4. árið 60 pst. av sveinalønini.
5. árið 70 pst. av sveinalønini.

Hetta eru rættvis og rimulig
krøv. Ein áheitan á tingið, ein
áheitan, ið eingin, ið bert hevur
eitt sindur av hylling á viðurskift-
um lærlinga og korum teirra, dug-
ur at fata, at menn, valdir á ting,

B
R
Ø
V

kunnu koma sær ikki at styðja.
Hetta var vón lærlinga at sleppa
leysir av teim bondnum, ið leivdir
eru frá aldargomlum dogum, tá
fólkið mátti træla uttan lön.

At fedrarnir at hesum ungu kun-
du greiða at liva undir slíkum
trøngum korum, eigur ikki at vera
tað stavnahald, ið strembast skal
jmoti. Lita vit aftur um bak-
steðga vit og standa í stað og alt

samfelagið rillar — tá gongur aft-
urá. Neyðugt má vera at skoða
fram eftir. Byggja samfelagið. Og
bert við at hugsa um tað unga
fólkið verður hetta gjørligt. Vit
ið eldri eru, kunnu bert hjálpa,
men kortini munandi um vit duga
at siggja tað skeiva í gomlum, av-
oldaðum siðarvi. Fyri at kunna
hetta er ikki neyðugt at vera ung-
ur. Bert vit hava ungar hugsjónir
eru vit á góðari leið.

Vit eru øll greið yvir, at arbeiðs-
maðurin, handverkarin og fiski-
maðurin er aftursigldur tá talan
er um lön teirra, og av hesum livi-
kor teirra. Handverkarin og ar-
beiðsmaðurin hava beint nú fingið
lönarábøtur, men kortini so smár,
at litið fer at muna. Men tá talan
er um tann minna mannin er altíð
onkur umbøing — »seft illa út-
bygt og órationelt vimmuliv, sum
skal gjalda, hjól sum krökja hvørt
inn í annað.« Tað er Dagblaðið ið
tekur soleiðis til. Og so er tað sagt
hvi arbeiðsmaðurin og handverk-
arin skulu arbeiða fyrri botnlön.
Men hesar umberingar hjálpa einki

arbeiðsmanninum tá samfelagið
kreivur teir at svára skyldur sínar.

Hesir, arbeiðsmaðurin, handverk-
arin og fiskimaðurin, eru teir ið
eiga flest allar lærlingarnar og hava
sett teir í læru í vón um at synir
teirra ikki skulu koma undir somu
kor sum teir sjálvir. — Tá vónir
teirra visa seg fáfongdar og uttan
veruleika og teir sjálvir koma at
standa við endan — skulu gjalda
tað ið lærumeistarin eigur at gjal-
da — rapla allar hugsjónir, og
teir skilja, at hin minni maðurin
eigur ikki at gera sær hálfyggjar
dreymar — og børn hansara skulu
vera har hann sjálvur er.

Hesa hugsan hevur Dagblaðið
eisini. Tað var ikki óvantað. Dag-
blaðið nevnr sjálvandi einki um
lærlingar við bili, so sum fólka-
flokkumaðurin á tingi: — »er næst-
am ikki lærlingar í Havn, sum ikki
hefur bil sjálvur...« Tí blaðið,
eins og øll onnur, veit at hesi orð
eru ósonn og skulu kanska bert
nýttast sum sannføring fyrri at lær-
ingarnir høvdu nóg mikið og
reiðiliga tað. Tað sum Dagblaðið

tekur at sær er, at greinskrivarin í
SOSIALINUM nevnr tenastu-
mannalønirnar, ið fóru 10 pst. upp,
beint sum hann nevnr uppskotið
um ábøtur til lærlingalønir, ið
fall. Tað er »infame« (andstyggilig)
skrivning. Dagblaðið vil helst hava
órðini, teir endurprentaðu, at skilja-
ast sum skeivt var at tenastumanna
lönin var hækkað. So var ikki.
Tenastumenn skulu eisini liva.
Skeivleikin er tann, at tingmenn,
ið atkvøddu fyrri hesi lóg, ikki
dugdu at siggja, at øll menniskju
eiga henda rætt — eisini lærlingar.
— Hvat blaðið sipar til tá tað bið-
ur um at fáa lærlingamálið fram
aftur á ólavsku, er ilt at skilja,
og serliga tá tað leggur afturat, at
ein tilik framlaga hevur tá eisini
tann fyrirmin, at tá er figgarlóg
løgtingsins avgreidd.

Nei, ikki nýtist tinginum at biða
eftir nokrum fyrirmini, sum Dagbl.
ætlandi heldur figgarlögina vera.
Hesin fyrirminur nýtist ikki og skal
ikkí vera treyt fyrri ábøtur í lön
lærlinga. Tað er ikki lögtingið,
men lærumeistarin ið skal gjalda

sínum lærlingum lön. — Tað ljóð-
ar heldur marghættigt, at lögtingið
skal bera útreiðslurnar hjá einum
virki við berum lærlingum og læru
meistarin hava áððan.

Annað er tað at tíðin var ov
stutt. Dagblaðið sigur tað bert var
ein tími eftir at nevndarviðgera
hetta mál. Ein tími var ov litið at
siggja munin. Hvor sær ikki skeiv-
leikan bert við at kanna hesi töl í
eitt minutt:

	Føroyar	Ísland	Svøríki
1. árið 10 %	30%	25%	
2. árið 12½ %	40%	40%	
3. árið 15 %	50%	60%	
4. árið 22½ %	60%	70%	
5. árið 37½ %		80%	

Ein tími var ov litið at siggja
at føroyskir lærlingar í 4. lærári
ikkí eru komnir á ta lön ið hinir
fáa 1. lærúar. — Men onkra stoðu
skuldu hesir tingmenn hava (lesið
BERGMÁL nr. 2 »Litið virða teir
lærlingarnar«, og so tóku teir ta stoðu
at málið skuldi kannast og at læru-
meistarin átti at innkallast til
fundar, so ein fekk stoðu teirra at
vita. Hana kann eg siga teimum,
uttan nakran fund; hon er tann
sama, sum tá arbeiðsmaðurin ella
handverkarin biður um lönarábøtur

Dagbl. sigur: »Ymist er eisini
hjá teim ymsku fakumráðum, og
skilst hetta av, at summi virki,

Lærlingalønir o. a.